

– заміна високоорганізованих тварин низькоорганізованими або використання альтернативних методів, включаючи методи математичного моделювання.

Отже, відповідно до принципів використання лабораторних тварин в експерименті та навчальному процесі необхідно впроваджувати нові сучасні альтернативні технології, особливу увагу приділяти підготовці нового покоління лікарів і науковців.

Список використаних джерел

1. Singer P. Animal Liberation. A New Ethics formour Treatment of Animais. Avon Books. – New York, 1988.
2. Вітенко І. С. Особливості викладання біоетики студентам вищих навчальних закладів України / І. С. Вітенко, А. Я. Циганенко // II національний конгрес з біоетики, 2004. – К. – С. 193.
3. Експериментування на тваринах / Т. М. Павлова // Біоетика у Вищій школі : Учеб. посібник. – Київський еколого-культурного центр, 1998. – С. 48–52.
4. Резніков О. Г. Проблеми етики при проведенні експериментальних медичних та біологічних досліджень на тваринах України / О. Г. Резніков // Перший національний конгрес з біоетики : Тези доповідей. – К., 2001. – С. 19–12.
5. Трахтенберг И. М. Альтернативные методы и принципы научной целесообразности в медико-биологических исследованиях / И. М. Трахтенберг, А. Г. Резников // Перший національний конгрес з біоетики : Тези доповідей. – К., 2001. – С. 37–40.

ЦІННІСНО-СМИСЛОВІ ДОМІНАНТИ «МОЄЇ АВТОБІОГРАФІЇ»: СТРУКТУРНО-СТИЛІСТИЧНИЙ АСПЕКТ ГУМОРЕСКИ ОСТАПА ВИШНІ

Калініна Євгенія, Атрошенко Ганна

*Мелітопольський державний педагогічний
університет імені Богдана Хмельницького*

e-mail: kalinina yevgenia@mail.ru

anna7atr@gmail.com

Творчий доробок Остапа Вишні (Павла Губенка) вже давно став об'єктом наукових досліджень (А. Адамова, Л. Антипова, О. Беянова, Л. Бузевська, І. Зуб, С. Козак, В. Чемерис, В. Чумарна, Ю. Цеков, Т. Юрчик та ін.), хоча наукові розвідки здебільшого розглядають його як зразок сміхової української культури. Наше дослідження обумовлене

осмисленням ціннісних домінант у структурно-стилістичному аналізі «Моєї автобіографії» Остапа Вишні. За жанром – це гумореска, у назві якої подано термін «автобіографія». Звернувшись до літературознавчого словника-довідника, маємо таке визначення терміна: «Автобіографія (від грецького *autos* – сам, *bios* – життя і *grapho* – пишу) – літературний жанр, головним героєм якого (в літературному сенсі) є сам автор; основа автобіографістики, що включає, крім автобіографії, мемуари (спогади), щоденники, почасти й листування, а також автобіографічні художні твори. Все це разом можна означити терміном «автобіографізм», тобто тією особливістю, що полягає в наповненні твору фактами з власного життя письменника» [1, с.10].

У визначного гумориста маємо цілу низку автобіографічних оповідань, як-от: «Отак і пишу», «Панська ялинка», «Великомученик Остап Вишня», «Все життя з Гоголем». Письменник досить іронічно ніби позирає на себе збоку. Таким є і щоденник «Думи мої, думи мої...», як цікавий зразок мемуарної літератури.

У «Моїй автобіографії» гуморист з тонкою посмішкою переповідає, як він взявся писати: «А так сам зробиш, – знатимеш уже напевно, що вдячні нащадки ніколи тебе не забудуть». Важливою ознакою автобіографічності у гуморесці є розповідь від 1-ої особи. Письменник використовує особові займенники, коли хоче підкреслити, хто ж виконавець дії: «У мене нема жодного сумніву, що я народився», «оддали мене в школу рано», «в Києві я роззявив рота», «пишу я так». Особові форми дієслів теж грають свою роль: «Так й залишився в Києві», «як я писав», «взагалі любив я книжки з тонкими палітурками».

Гумореска вибудована окремими невеликими розділами – своєрідними «фресками». Умовно твір поділяємо на семантичні частини (їх вісім), вони «відають» про період «долітературного» життя Остапа Вишні. Перша частина подає розповідь автора, коли і де він народився, автор говорить про батьків та дідів. Прикметно, що використовуються традиційні власне українські погляди на появу в родині малечі: «Витягли з колодязя, коли напували корову Оришку» [2, с. 6]; «Послав їм Господь усього тільки сімнадцятеро дітей, бо вміли вони молитися милосердному» [2, с. 7]. Цікаво, по-народному, автор пише про батьків, що «взагалі батьки були нічого собі люди. Підходящі». Згадуються і діди: «Батьків батько був у Лебедині шевцем і пив горілку. Материн батько був у Груні хліборобом і пив горілку» [2, с. 6]. Остап Вишня використовує у канві розповіді простонародну лексику, однак іноді вживає невідомі (як на той час) для сільського мешканця слова: «генеалогія», «автобіографія», «конституція», «світогляд», «формація», «фейлетон», «формувався класова свідомість», «кваліфікація», «неокласицизм», «соціалізм», «екстерн».

У другій і третій частинах про навчання і формування світогляду автор використовує сталі народні епітетні сполуки, метафори, фразеологізми («лиха година», «дитинство

золоте», «казьонний кошт», «доброї душі дідуган», «ходяча совість людська», «як муха дише», «нема де правди діти», «як мокра миша», «на голому місці».

Події громадянської війни постають у частині четвертій, де з гумором митець описує свої воєнні «досягнення»: «Брав участь. Летить шрапнель, а я ховаюсь»; цікава композиційна знахідка – своєрідний відступ про такий «серйозний» «Катехізис» Філарета й інші книжки: «Взагалі любив я книжки з м'якими палітурками. Їх і рвати легше, і не так боляче вони б'ються, як мати, було, побачить» [2, с. 11].

Ще одна семантична частина – про початок літературної діяльності й мотивація письменницької творчості: «Перекладав я, перекладав... думаю собі: Чого я перекладаю, коли можу фейлетони писати?! А потім – письменником можна бути» [2, с. 12]. Сьома семантична частина – про «момент творчості» з висновком: «На підставі свого досвіду радив би все-таки працювати так: спочатку подумати, а потім уже писати, а не навпаки. Так якось краще виходить, хоч праця трішки й тяжка» [2, с. 14].

У восьмій частині, яка відмінна від інших стилем викладу і схожа скоріше на заповнювані відповіді анкети, митець з великою любов'ю змальовує природу, полювання як улюблений відпочинок, що швидше нагадує споглядання краси і почуття від цього.

«Моя автобіографія» – гумореска з філософським змістом, вражає людяністю, глибокими і щирими почуттями. Цікавими можуть стати роздуми про незаперечну цінність і вагомість кожної думки гострого на слово письменника.

Список використаних джерел

1. Літературознавчий словник-довідник / За ред. Р.Т. Гром'яка, Ю.І. Коваліва, В.І. Теремка. – К. : ВЦ «Академія», 2007. – 752 с. (Nota bene).
2. Україна сміється: [збірка / Уклад. Н.Д. Кусайкіна]. – К. : Шанс, 2008. – 464 с.

ЗАГАЛЬНІ ФУНКЦІЇ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ В ПУБЛІЦИСТИЧНОМУ СТИЛІ

Канівець Аліна

Науковий керівник: к. філол.н., доц. Денисенко Н.В.

*Мелітопольський державний педагогічний
університет імені Богдана Хмельницького*

e-mail: tisyakan@gmail.com

Комунікативна функція є головною функцією мови і проявляється у всіх його формах. Оскільки публіцистичний стиль функціонує в сфері взаємовідносин між різними